

להטות רצונו למחשבה הקדושה, וכשעולה עשן מאותם חלבים ואמורים ומאותם אברים, לאותה מחשבה רעה עולה בראשונה, ואת כלם נוטלת לה, ונזונית מהם.

ואחר כך עולה העשן האחר הדק, וכל אותם עליונים, מהם בעלי הדין, מתפנסים ונכנסים לפני ולפנים, עד שמתפנסים זה לתוך זה וזה לתוך זה, עד שכלם עולים להכלל הכל זה עם זה, ולהשלים זה עם זה, וגוף נקשר בגוף.

אז מעטר אותם אדם את רצונו ברצונה של אותה מחשבה טהורה. ואז הפהנים מצד הימין, והלויים מצד השמאל, מקשרים איברים באיברים, עד שמתעלה המחשבה הטהורה הזו בין ימין לשמאל, ומתחברים זה עם זה ונקשרים זה לזה, ונהיים לאחד. ואז נקרא ניחות, נחת ורצון, להתחבר ולהכנס זה עם זה. ובשכר נקשרים זה עם זה, העולם הבא מוציא את כל האור, שיאורו כלם יחד. וכל השמחה נמצאת, וכל הפנים מאירות, הכל בבשום. ונפרד אדם מתוך מחשבה רעה, ונדבק במחשבה טהורה, עד שנדבק הכל בתוך המחשבה הנסתרת העליונה של הכל, ונהיה הכל אחד.

ומה שנשאר מן הקרבן, צריך להשרף ולהתאכל בלילה, שלא יהנה ממנו אדם. מה הטעם שהעולה הזו, הקרבן של העולות, אין רשות לאדם בעולם להנות ממנה? משום שאותו קרבן אין נקרב אלא מתוך שנמשך במחשבה רעה, הצד של הטמאה. ושלא יתפשט ולא יסטה הצד הזה, הכל חוזר לתוך האש להתאכל, ולא ינה מאותו הקרבן אדם בעולם.

ואמורין, ומאינון איברין, לההיא מחשבה רעה סלקא בקדמיתא, וכלהו נטילת לה, ומתזנא מינייהו.

ולבתר סליק תננא אחרא דקיק. וכל אינון עילאין, מינייהו מאריהון דדינא, מתפנשי ועיילו לגו לגו, עד דאתכנש דא לגו דא, ודא לגו דא, עד דאסתליקו כולהו לאתפללא כלא דא עם דא, ולאשתלמא דא עם דא, וגופא אתקשר בגופא.

ברין איעטר ההוא בר נש רעותיה, ברעותיה דההיא מחשבה טהורה. וכדין פהנא מסטרא דימינא, וליואי מסטרא דשמאלא, מקשרי שייפין בשייפין, עד דאסתלקא האי מחשבה טהורה בין ימינא לשמאלא, ואתחברו דא עם דא, ואתקשרו דא עם דא, והוו חד. וכדין אקרי ניחות, ניהא ורעותא, לאתחברא ולאעלא דא בדא.

וכד כלא אתקשרו דא בדא, עלמא דאתי אפיק כל נהירו, לאתנהרא כולהו פחדא. וכל חידו אשתכח, וכל אנפין נהירין, וכלא איהו בבסימו. ואתפרש בר נש מגו מחשבה רעה, ואתדבק במחשבה טהורה, עד דאתדבק כלא בגו מחשבה סתימאה עילאה דכלא, והוי כלא חד.

ומאי דאשתאר מן קרבנא, בעיא לאתוקדא ולאחאפלא בליליא, דלא יתהני מיניה בר נש. מאי טעמא דהאי עולה, קרבן דעלוון, לית רשו לבר נש בעלמא לאתהנאה מיניה. בגין דההוא קרבנא לא אתקריב, אלא מגו דאתמשכא במחשבה רעה, סטרא דמסאבא. ודלא יתפשט ולא יסטי האי סטרא, כלא אתהדר לגו אשא לאתאפלא, ולא יתהני מההוא קרבנא בר נש בעלמא.

בְּלִיָּא אַתְּאָפֿל כֹּל מַאי דְאַשְׁתְּאַר, כִּמָּה
 דַּאֲתָ אָמַר עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזַבַּח
 כֹּל הַלֵּילָה. דְּכַד עָאֵל לִילֵיא, כֹּל אֵינוֹן גְּרַדִּינִי
 נִימוּסִין מְשַׁתְּפַחִין, וְאֶזְלִין וְשִׁלְטִין בְּכָל אֵינוֹן
 אַמּוּרִין (דף נ"ב ע"ב) וּפְדָרִין, וְכִלְהוּ מִתְּאָפְּלִי,
 וּמְנַהוּן אֶתְזַנּוּן כֹּל אֵינוֹן גְּרַדִּינִי נְמוּסִין, וְאֵינוֹן
 חוּלְקָא דִילְהוּן לְאִיתְזַנָּא, בְּגִין דְלֹא יִשְׁלְטוּן,
 וְלֹא יִתְקַרְבוּן לְגוֹ קוּדְשָׁא. וְיִתְפָּרֵשׁ בַּר נֶשׁ
 מִהֵוּא סְטָרָא, וְיִתְדַבֵּק בְּרַעוּתָא עֵילְאָה, וְכַדִּין
 שְׂבִיק לִיה מְאָרִיָּה לְהֵוּא בַּר נֶשׁ, וְכַהֲנָא
 מְכַפֵּר עֲלֵיהּ, דְּכַתִּיב (ויקרא ד' כו) וְכַפֵּר עֲלֵיו
 הַכֹּהֵן מִחַטָּאתוֹ.

פְּרֻשְׁתָּ אַחֲרֵי

מדרש הנעלם

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְאַתְבְּרִיאָו אַתְלַבְּשׁוּ
 בְּדִיוקְנָא קַדִּישָׁא עֵילְאָה דְנַהוּרָא,
 בְּגַנְתָּא דְעַדָן דְלַעִילָא. וּבְדִיוקְנָא קַדִּישָׁא
 אַחֲרָא, בְּגַנְתָּא דְעַדָן דְלַתְתָּא. וְיַהֲבוּן לֹוֹן
 אַחֲסַנְתָּא עֵילְאָה. וְיַהֲבוּן לְהוּן חוּלְקָא עֵילְאָה.
 וּבַתֵּר דְיַהֲבִין לְהוּן דָּא, אָמַר לְהוּן מְלֶאכְא,
 אַתָּא זִימְנָא דְתִיפְקוּ, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אָמַר
 דִּי תִפְקוּן מִכָּאן.

תְּנוּהוּ, וְאָמְרוּ לְאָן. אָמְרוּ לֹוֹן תְּרִין מְלֶאכִין,
 קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אָמַר (בראשית יב א) לָךְ
 לָךְ מְאָרְצֵךְ וּמְמוֹלְדְתֵךְ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אֲרָאָךְ. מְאָרְצֵךְ: דָּא גַנְתָּא דְעַדָן דְלַתְתָּא.
 וּמִבֵּית אָבִיךָ: דָּא גַנְתָּא דְעַדָן דְלַעִילָא. אֶל
 הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ: דָּא אַרְעָא חֲשׂוּכָא וּשְׁפֵלָה.
 וְאַחֲזִיאָו לִיה כֹּל גַּנְתָּא דְעַדָן. וְאַחֲזִיאָו
 לִיה הֵיכְלִין וּבֵיתִין, מְדוּרִין עֵילְאִין
 וְכַמָּה הֵיכְלִין דְכִסְפִין, וְכַמָּה בֵיתִין, וְכַמָּה
 מְדוּרִין, וְכַמָּה דְרַגִּין, וְכָל חֶלֶק וְחֶלֶק שְׂנֵישׁ

בְּלִיָּה מִתְּאָפֿל כֹּל מַה שְּׁנִשְׁאָר,
 כִּמּוֹ שְׁנֵאֲמַר (ויקרא ו) עַל מוֹקְדָה
 עַל הַמְזַבַּח כֹּל הַלֵּילָה. כְּשֶׁנִּכְנַס
 הַלֵּילָה, כֹּל אוֹתָם שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים
 נִמְצְאִים, וְהוֹלְכִים וְשׁוֹלְטִים בְּכָל
 אוֹתָם אַמּוּרִים וּפְדָרִים, וְכֹלָם
 מִתְּאָפְּלִים, וּמִהֶם נִזְוָנִים כֹּל אוֹתָם
 שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים, וְהֵם חֹלְקִים לְהוּן
 מֵהֶם, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִשְׁלְטוּ וְלֹא
 יִתְקַרְבוּ לְתוֹף הַקֹּדֶשׁ. וְיִפְרֹד אָדָם
 מֵאוֹתוֹ הַצַּד, וְיִדְבֹּק בְּרַצוֹן עֲלִיוֹן,
 וְאִז יִסְלַח לוֹ אֲדוֹנוֹ לְאוֹתוֹ אָדָם,
 וְהַכֹּהֵן מְכַפֵּר עֲלָיו, שְׂכַתוּב (שם ד')
 וְכַפֵּר עֲלָיו הַכֹּהֵן מִחַטָּאתוֹ.

פְּרֻשְׁתָּ אַחֲרֵי

מדרש הנעלם

בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעֲה שְׁנִכְרָאוּ,
 הַתְלַבְּשׁוּ בְּדִיוקְן קְדוֹשׁ עֲלִיוֹן שֶׁל
 אוֹר, בְּגִין הָעַדָן שְׁלִמְעָלָה,
 וּבְדִיוקְן קְדוֹשׁ אַחֵר בְּגִין הָעַדָן
 שְׁלִמְטָה, וְנִתְּנוּ לָהֶם נַחֲלָה
 הָעֲלִיּוֹנָה. וְנִתְּנוּ לָהֶם חֶלֶק עֲלִיוֹן.
 וְאַחֵר שְׁנִתְּנוּ לָהֶם אֵת זֶה, אָמַר
 לָהֶם הַמְּלֶאכִים: בֵּא הַזְּמַן שֶׁתִּצְאוּ,
 שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר שֶׁתִּצְאוּ
 מִכָּאן.

תְּמַהוּ, וְאָמְרוּ: לְאָן? אָמְרוּ לָהֶם
 שְׁנֵי הַמְּלֶאכִים: הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא אָמַר (בראשית יב) לָךְ לָךְ מְאָרְצֵךְ
 וּמְמוֹלְדְתֵךְ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל
 הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ. מְאָרְצֵךְ - זֶה
 גִּן הָעַדָן שְׁלִמְטָה. וּמִבֵּית אָבִיךָ -
 זֶה גִּן הָעַדָן שְׁלִמְעָלָה. אֶל הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אֲרָאָךְ - זוֹ הָאָרֶץ הַחֲשׂוּכָה
 הַשְּׁפֵלָה.

וְהִרְאוּ לוֹ כֹּל גִּן הָעַדָן, וְהִרְאוּ לוֹ
 הֵיכְלוֹת וּבֵיתִים, מְדוּרִים עֲלִיוֹנִים,
 וְכַמָּה הֵיכְלוֹת נְכֻסְפִים, וְכַמָּה
 בֵּיתִים, וְכַמָּה מְדוּרִים, וְכַמָּה
 דְּרַגּוֹת, וְכָל חֶלֶק וְחֶלֶק שְׂנֵישׁ לוֹ
 לְצַדִּיק בְּפָנָי עֲצֻמוֹ.

לְצַדִּיק בְּפָנָי עֲצֻמוֹ.

אמר מה אינון היכלין, אמרו ליה תרין מלאכין, ארבעין ותרין היכלין אינון מרקמן מכמה גוונין נאים, וכל אינש דקרי קרית שמע שמא דארבעין ותרין שמיהן פדקא יאות, יירת לון. עאלו ליה לשבעין דרגין, ובהון שבעין ותרין חלונות, ומרקמן בכמה גוונין. אמר למאן אינון. אמרו ליה, כל אינש דקרי קרית שמע שמא דשבעין ותרין תיבין פדקא יאות, יירת דא.

עאלו ליה להלן, ואחזו ליה חמשין מדורין אחרנין, מרקמן בכמה גוונין. אמר למאן אינון. אמרי ליה, לכל בר נש דקרי קרית שמע שמא דחמשין תיבין פדקא יאות, יירת דא.

עאלו ליה להלן, אחזי ליה שבעין ותרין מדורין אחרנין מרקמן בכמה גוונין. אמר למאן אינון, אמר ליה, לכל בר נש דקרי קרית שמע שמא דשבעין ותרין תיבין דאית בפרשתא רביעאה.

אמר להון, ובמה אנא ארווח דא. אמרו ליה, (שם ג יז) בעצבון תאכלנה. אמר להון ומהו העצבון. אמרו ליה נעשה ונשמע. עשייה, בעובדין טבין. ושמיעה, באורייתא.

אפיקו ליה מגנתא דעדן, ואזלו עמיה לגיהנם, ועמודא דעננא למהך בהו ביממא על רישיה, ועמודא דאשתא למהך בהו בליליא. אמרו ליה, תא חזי, אתרא דא איהו חשוכא ביממא ובליליא. אחזיאו ליה כל מדורין דגיהנם ואחזיאו ליה להט החרב המתהפכת. ואחזיאו ליה (ישעיה נז יא) הפלבים עזי נפש לא ידעו שבעה.

אמר לון, מאן אינון. אמרו ליה, אינון ארבעין ותרין היכלין חשוכין. וכמה גוונין

אמר: מה ההיכלות הללו? אמרו לו שני המלאכים: ארבעים ושנים היכלות הם מרקמים מכמה גוונים נאים, וכל אדם שקורא קריאת שמע שם של ארבעים ושנים שמות פראוי, יירש אותם. העלו אותו לשבעים מדרגות, ובהן שבעים ושנים חלונות, ומרקמים בכמה גוונים. אמר, למי אלו? אמרו לו, כל איש שקורא קריאת שמע שם של שבעים ושנים תבות כמו שצריך, יירש את זה.

הבניסו אותו הלאה, והראו לו חמשים מדורים אחרים, מרקמים בכמה גוונים. אמר, למי אלו? אמרו לו, לכל אדם שקורא קריאת שמע שם של חמשים תבות כמו שצריך, יירש את זה. הבניסו אותו הלאה, הראה לו שבעים ושנים מדורים אחרים מרקמים בכמה גוונים. אמר: למי הם? אמר לו: לכל אדם שקורא קריאת שמע שם של שבעים ושנים תבות שיש בפרשה הרביעית.

אמר להם: ובמה אני ארויח זה? אמרו לו: (בראשית א) בעצבון תאכלנה. אמר להם: ומהו העצבון? אמרו לו: נעשה ונשמע. עשייה - במעשים טובים, ושמיעה - בתורה.

הוציאו אותו מגן עדן, והלכו עמו לגיהנם, ועמוד הענן ללכת עמו ביום על ראשו, ועמוד האש ללכת עמו בלילה. אמרו לו: בא תראה, המקום הזה הוא חשוף ביום ובלילה. הראו לו את כל מדורי הגיהנם, והראו לו את להט החרב המתהפכת, והראו לו (ישעיה נז יא) הפלבים עזי נפש לא ידעו שבעה.

אמר להם: מי הם? אמרו לו: אותם ארבעים ושנים היכלות